

Γράμμα του Κινέζου αναρχικού Πα Κιν στην Έμμα Γκόλντμαν

«Ξέρεις ότι μόνο εσύ, όταν ήμουν 15 χρόνων, με αφύπνισες και απέδρασα από την καταστροφή την υστάτη στιγμή. Τότε το 1927, στη Βοστώνη, όταν δύο αθώοι εργάτες (σ.τ.μ: εννοεί τους Σάκκο και Βαντζέττι) οδηγήθηκαν στην ηλεκτρική καρέκλα με το νόμο και η φωνή της εργατικής τάξης πνίγηκε, άφησα να ξεχυθεί η ψυχική μου οδύνη καθώς και η ειλικρίνειά μου προς εσένα και εκλιπάρησα για τη βοήθειά σου. Με παρηγόρησες αρκετές φορές με τη φιλία και την ενθάρρυνσή σου και μου έδωσες τόσα διδάγματα αρκετές φορές από την πλούσια εμπειρία σου. Οι θαυμάσιες επιστολές σου είναι μια σπουδαία ανακούφιση, όταν μου παρουσιάζεται η ευκαιρία να τις διαβάσω. Έμμα Γκόλντμαν, πνευματική μου μητέρα (εσύ μου επέτρεψες να σε αποκαλώ έτσι) είσαι η θυγατέρα των ονείρων (Ο L.P. Abbott σε ονόμασε έτσι πριν...)

»Τώρα, η μόρφωση, η ζωή και η συνείδησή μου έχουν γίνει αντικείμενο συζήτησης από εκείνους οι οποίοι δεν μπορούν να καταλάβουν τι γράφω, τι σκέφτομαι, ποια είναι η ζωή μου. Φτιάχνουν εικόνες για μένα με την υποταγμένη τους φαντασία και μου επιτίθενται τόσο δημόσια όσο και ιδιωτικά. Επειδή τα μυθιστορήματά μου συγκαλύπτουν ολοκληρωτικά τη συμπεριφορά και τις ιδέες μου, οδηγώντας σε ένα σωρό παρανοήσεις, το όνομά μου συσχετίζεται με το μηδενισμό ή τον ανθρωπισμό, αν και έχω γράψει ένα βιβλίο με πάνω από τριακόσιες σελίδες όπου εξηγώ τις ιδέες μου (ένα βιβλίο πολύ εύκολο να κατανοηθεί και χωρίς μεταφυσικούς όρους). Αυτοί που μιλούν για μένα δεν το διάβασαν ποτέ. Κρίνουν τις ιδέες μου με βάση κάποια από τις σύντομες ιστορίες μου, μετά συνάγουν μια ολόκληρη ποικιλία από παράξενα συμπεράσματα και αποφασίζουν σε ποιο δόγμα ανήκω. Έχω μπλεχτεί σ' αυτή τη δυσάρεστη κατάσταση όλα αυτά τα χρόνια και δεν μπορώ να ξεφύγω...

»Σήμερα διάβασα την αυτοβιογραφία σου σε δύο τόμους «Ζώντας τη ζωή μου». Αυτοί οι δύο τόμοι, γεμάτοι από ζωή, με συντάραξαν απίστευτα. Ο βρυχηθμός σου των σαράντα χρόνων είναι σαν την ανοιξιιάτικη καταιγίδα, που κτυπά την πόρτα του ζωντανού μου τάφου διαμέσου ολόκληρου του βιβλίου. Την ώρα αυτή, η σιωπή χάνεται, η φωτιά της ζήσης μου ανάβει, θέλω να έρθω στη ζωή και να τη διαπεράσω διαμέσου της αγωνίας μου, της αμέτρητης χαράς, της μαύρης απελπισίας και της ενθουσιώδους ελπίδας,

διαμέσου της αποκορύφωσης και της αβύσσου της ζήσης. Θα έρθω ήρεμα στη ζωή με μια στάση που εσύ μου δίδαξες μέχρι την υπόλοιπη ζωή μου.

»Έμμα Γκόλντμαν, τώρα θ' αρχίσω να σπάζω τον πάγο. Θα ήθελα να αφιερώσω τη νέα συλλογή των νέων μου ιστοριών κι αυτό το γράμμα σε σένα. Η συλλογή αυτή είναι το αποτέλεσμα μιας σιωπηλής περιόδου. Τη φρόντισα αρκετά. Μπορείς να βρεις σ' αυτή όλη την πονεμένη ζωή μου των πρόσφατων χρόνων. Στο κεφάλαιο «Στο κατώφλι» μπορείς να δεις εσένα. Όπως με συμβούλευσες, διάβασα το σπουδαίο ποίημα-πρόζα του Τουργκένιεφ... Οι εντυπώσεις μου απ' αυτό χαραχτηκαν στο μυαλό μου για πάντα. Εύχομαι να σε συναντήσω... στο κοντινό μέλλον».